

7. Zvit KVVU: «Stan politychnykh partii naperedodni derzhavnoho finansuvannia» [Elektronnyi resurs] // Komitet vybortsiv Ukrainy (Vseukrainska hromadska orhanizatsiia). – Rezhym dostupu: <http://cvu.org.ua/nodes/view/type:news/slug>. – Nazva z ekrana.
8. Taruta: yakshcho bataliony pravdu skazhut, to reputatsiia Liashka sylno postrazhdaie [Elektronnyi resurs] // L.B. ua. – 2014. – 20 serpnia. – Rezhym dostupu : https://ukr.lb.ua/news/2014/08/20/276733_taruta_bataloni_ppravdu.html. – Nazva z ekrana.
9. Pakharev A. Khameleomanyia vlastnykh elyt v uslovyiakh perekhodnykh polytycheskykh system [Elektronnyi resurs] / A. Pakharev. – Rezhym dostupa : <http://dspace.nbuv.gov.ua/bitstream/handle/123456789/59676/29-Pakharev.pdf?sequence=1>. – Nazvanye s ekrana.
10. Tseliakova O. M. Dukhovnist i tsinnisni oriientsiit studentskoi molodi Ukrainy v transformatsiinomu suspilstvi / O. M. Tseliakova // Humanitarnyi visnyk ZDIA. – 2009. – Vyp. 38. – S. 222–233.
11. Chernyshov R. Oranzhevye heneraly. Kto porodyl y ubyl Nashu Ukraynu [Elektronnyi resurs] / R. Chernyshov // Lyha. Novosti. – 2013. – 6 marta. – Rezhym dostupa: http://news.liga.net/articles/politics/821976-oranzhevye_generaly_kto_porodil_i_ubil_nashu_ukrainu.htm/section1/. – Nazvanye s ekrana.

Буряченко Алексей, Корниенко Валерий

РЕПУТАЦИЯ ПОЛИТИЧЕСКОЙ ПАРТИИ: СУЩНОСТЬ И ФАКТОРЫ ФОРМИРОВАНИЯ

В статье раскрывается сущность понятия «репутация политической партии», осуществляется комплексное исследование этого феномена, анализируется его соотношение с такими понятиями как «имидж», «образ», «популярность», «авторитет» и др. Раскрываются конструктивные факторы формирования положительной репутации политической партии.

Ключевые слова: репутация, политическая партия, имидж, образ, политический лидер.

Buryachenko Oleksiy, Korniyenko Valery

REPUTATION OF THE POLITICAL PARTY: THE ESSENCE AND FACTORS OF FORMATION

The article reveals the essence of the concept of «reputation of the party», carried out a comprehensive study of this phenomenon, analyze its relationship with such concepts as «image», «image», «popular», «authority» and so on. Disclosed structural factors in the formation of positive reputation of the party.

Keywords: reputation, political party, image, political leader.

Одержано 12.05.2017

УДК 007 : 304 : 001

**Бухтатий Олександр
(Київ)**

СТРАТЕГІЧНІ ЗАВДАННЯ ФОРМУВАННЯ ДЕРЖАВНОЇ ІНФОРМАЦІЙНОЇ ПОЛІТИКИ В УМОВАХ ЄВРОПЕЙСЬКОЇ ІНТЕГРАЦІЇ

У статті висвітлюються погляди і позиції вітчизняних дослідників та науковців щодо стратегічних завдань формування державної політики у сфері публічних комунікацій в Україні. Визначається, що процеси демократичного управління нерозривно поєднані з аспектами створення, пошуку, накопичення, збереження та поширення публічної інформації, а тому існує потреба у реформуванні основних принципів та підходів стосовно стратегічних засад державної політики у цій сфері.

Ключові слова: публічна комунікація, доступ до публічної інформації, участь в управлінні державними справами.

Розвиток будь-якої сучасної демократичної держави чи її органів не може відбуватися в інформаційному вакуумі. Тому ефективні публічні комунікації потрібно розглядати як своєрідний «двигун» демократії, оскільки всі процеси державного управління нерозривно поєднані з перманентними процесами створення, пошуку, накопичення, збереження та поширення суспільно значимої інформації, а тому існує потреба у віднайденні чіткої аргументації й об'єктивно логічної доказової бази щодо існування взаємозв'язків між розвитком сучасної демократичної держави та функціями її публічних комунікацій. Ця проблема має розглядатися як стратегічний аспект щодо формування і реалізації державної політики України у сфері публічних комунікацій.

Експерти Національного інституту стратегічних досліджень наголошують, що для України особливу гостроту проблемі надає отриманий від адміністративно-командної радянської системи спадок, за якого «у відносинах, пов'язаних із владою та управлінням, було втрачено сутнісну парадигму будь-якої відповідальності» [4]. Аналіз чинного українського законодавства та діючої на сьогодні системи державних комунікацій показує, що до сьогодні практично не створено реальних можливостей для неурядових організацій та громадян брати участь в управлінні державними справами. Сучасне розуміння дефініції «державна комунікаційна політика» здебільшого зводиться до аспектів несистемного та вибіркового інформування громадян про діяльність органів влади, що здійснюється державними органами в односторонньому порядку.

Тому невід'ємною складовою стратегічних перетворень, започаткованих в Україні, є наближення основних 8 засад державної комунікаційної політики до європейських принципів, зміцнення поваги до демократичних принципів, верховенства права та доброго врядування, прозорості і відкритості, забезпечення прав людини та основоположних свобод, які висуваються до країн – кандидатів на вступ до ЄС.

Аналіз наукових публікацій і розвідок засвідчує, що фундаментальні дослідження природи публічних комунікацій, які належать авторству Ю. Хабермаса (нім. Jürgen Habermas), Тен ван Дейка (нідерл. Teun Adrianus Van Dijk), З. Баумана (англ. Zygmunt Bauman), Дж. Кіна (англ. John Keene), М. Фуко (фр. Michel Foucault), Нікласа Лумана (англ. Niklas Luhmann), Р. Мертона (англ. Robert King Merton), К. Поппера (нім. Karl Raimund Popper), Г. Йонаса (нім. Hans Jonas), Р. Даля (англ. Robert Alan Dahl), Р.Дебре (фр. Régis Debray) та досить вагомого доробку вітчизняних вчених і дослідників, до яких можна віднести роботи В. Різуна, А. Сіленко, О. Радченка, О. Скрипнюка, Г. Почепцова, Н. Дніпренко, А. Кохан, Н. Гнидюк, Д. Андреева, Н. Драгомерецької, Д. Дуцик, Є. Романенка, А. Баровської, Т. Гузенко, С. Штурхецького та ін., формують значний елемент сучасного наукового дискурсу з даної проблеми.

Але потрібно зазначити, що в більшості досліджень прослідковується певна закономірність, яка полягає в тому, що в цих наукових працях суспільство і держава розглядаються як простір публічних комунікацій, в якому циркулюють різні види соціальних та інформаційних потоків. Водночас, все ще малодослідженим залишається питання стратегічного розвитку комунікаційних відносин між громадянином, інститутами громадянського суспільства (недержавними установами) та державою у процесах демократизації.

Тому, ми поставили за мету здійснити аналіз теоретико-методологічного обґрунтування демократичної природи функції держави у сфері публічних комунікацій та вироблених рекомендацій і прогнозів щодо її стратегічного розвитку в умовах інтеграції України в європейське співтовариство. Реалізація визначеної мети зумовлює постановку й вирішення такого завдання як аналіз пошуків і поглядів вітчизняних науковців й експертів щодо стану розвитку сфери публічних комунікацій, щоб на основі отриманих висновків запропонувати підходи щодо її реформування.

Сучасне суспільство визначають як простір досконалої комунікації *par excellence*. Така позиція дещо штучно звужує межі простору публічної комунікації і пов'язано це з тим, що більшість вітчизняних теоретиків мають справу виключно зі сферами економічного, адміністративного, соціального управління, тоді як у сучасному суспільстві основоположну роль відіграють саме комунікативні процеси, і сьогодні, здійснюючи ретроспективний аналіз української незалежності, яка супроводжувалась низкою потужних громадянських виступів, можна припустити, що саме недосконалість та неефективність механізмів комунікації влади та суспільства були однією з основоположних причин створення революційних ситуацій в Україні.

Зокрема, Д. Мак-Квейл ще в середині ХХ сторіччя наголошував, що «свобода комунікації (англ. Freedom of communication) має широке значення, яке охоплює всі аспекти громадського вираження, передачі та доступу до всіх різновидів контенту. Свободу інформації вважають людським правом, яке слід гарантувати на міжнародному рівні, а не лише в межах окремої держави. У вузькому сенсі це стосується права громадськості вимагати від влади та посадовців доступу до інформації, яка може бути актуальною та становити громадський інтерес [7, с. 494]. Тому, повертаючись до наших реалій, звернімо увагу на той факт, що недосконалість

комунікаційних відносин між владою та суспільством було успадковано ще з часів СРСР, але усвідомлення цього приходило, зазвичай, надто пізно для деяких пострадянських держав.

На нашу думку, доказом цієї гіпотези може бути той факт, що практично перед початком Помаранчевої Революції 2004 р. Урядом, який очолював кандидат в Президенти України В. Янукович, були розроблені і прийняті окремі нормативно-правові акти щодо відкритості і прозорості влади та удосконалення механізмів взаємодії з громадськістю. Зокрема, заступник начальника Управління зв'язків з громадськістю Секретаріату Кабінету Міністрів України Н. Дніпренко у 2003-2004 рр. порушила питання щодо забезпечення дієвості комунікацій між владою та зацікавленими сторонами, для чого необхідні три елементи:

- інституційна спроможність органів державної влади (експерти з публічної політики, здатні виробляти політику у сфері державного управління);
- розвинене громадянське суспільство у формі недержавних організацій, груп лобювання інтересів, а також незалежних аналітичних центрів, які генерують і аналізують інформацію і впливають на розробників урядової політики й тих, хто безпосередньо ухвалює рішення;
- існування ефективних неформальних і формальних механізмів консультування [2, с. 8].

Варто зазначити, що відповідно до положень Конституції України визначається, що саме народ здійснює владу безпосередньо і через органи державної влади та органи місцевого самоврядування.

При чому Основним Законом встановлено, що органи законодавчої, виконавчої та судової влади здійснюють свої повноваження у встановлених цією Конституцією межах і відповідно до законів України, з метою забезпечення виконання яких приймаються відповідні підзаконні нормативно-правові акти.

Саме напередодні Помаранчевої Революції 15 жовтня 2004 р. прийнято постанову Кабінету Міністрів України № 1378 «Деякі питання щодо забезпечення участі громадськості у формуванні та реалізації державної політики», якою було затверджено Порядок проведення консультацій з громадськістю з питань формування та реалізації державної політики. Зазначимо, що згаданий акт проіснував до 2009 р. та втратив чинність у зв'язку з прийняттям іншої постанови Урядом під керівництвом Ю. Тимошенко «Про додаткові заходи щодо забезпечення участі громадськості у формуванні та реалізації державної політики» (№ 1302), яка фактично набула чинності під час президентських перегонів 2010 р.

Потрібно звернути увагу, що цим документом передбачалося завдання Міністерству юстиції, Державному комітету телебачення та радіомовлення, Головному управлінню державної служби, Національній академії наук разом з іншими зацікавленими органами виконавчої влади та за участю об'єднань громадян розробити і подати у шестимісячний строк Кабінетові Міністрів України законопроект про забезпечення відкритості та прозорості діяльності органів державної влади, основні засади державної комунікативної політики, яке, до речі, не було виконано.

Загалом, найбільшим досягненням у цій галузі було схвалення 13 січня 2010 р. розпорядженням Кабінету Міністрів України Концепції проекту Закону України «Про основні засади державної комунікативної політики», яким стверджувалося, що згідно з Конституцією України громадяни мають право брати участь в управлінні державними справами. Було визнано, що результати аналізу законів у галузі комунікаційної діяльності свідчать про те, що рівень правового врегулювання питання налагодження комунікації між органами державної влади, органами місцевого самоврядування, засобами масової комунікації і громадськістю не повною мірою відповідає рівню розвитку українського суспільства та світовим тенденціям та було визначено, що необхідно удосконалити механізм регулювання процесу обміну інформацією, зокрема впровадити принцип партнерської взаємодії, що передбачає не тільки інформування населення, а й налагодження ефективного зворотного зв'язку, проведення відповідної роз'яснювальної роботи, встановлення громадського контролю за діяльністю органів державної влади та органів місцевого самоврядування.

У зв'язку з цим, у січні 2010 р. на вищому рівні було визнано існування нагальної потреби у розробленні основних засад державної комунікативної політики, впровадженні стандартів

інформаційного обміну між органами державної влади, органами місцевого самоврядування, засобами масової комунікації і громадськістю.

Але у визначений строк (шість місяців) Міністерством юстиції України не було забезпечено розроблення відповідного законопроекту. Більш того, 3 листопада 2010 р. Прем'єр-міністр України М. Азаров підписав постанову Кабінету Міністрів України № 996 «Про забезпечення участі громадськості у формуванні та реалізації державної політики», згідно з якою втратила чинність урядова постанова № 1302.

Мартін Даул, директор Британської Ради в Україні за результатами реалізації проекту «Громадянин і держава: розвиток партнерства для ефективного урядування в Україні», що фінансувався Європейським Союзом (2012 рік), зазначив, що «для ефективного функціонування демократія потребує вільних потоків інформації, взаємодії між громадянським суспільством і установами влади, поваги до кожного громадянина, а також механізмів, що уможливають консультування в процесі прийняття рішень. Жодна система урядування не може бути вищою за будь-яку іншу. Кожне суспільство має виробити найбільш ефективні механізми, що підходять саме йому, поважаючи непорушну сутність демократичних принципів» [12, с. 5]. Продовжуючи цю тезу та екстраполюючи її на новітню історію взаємодії влади та суспільства, можна зазначити, що саме ігнорування інтересів громадськості під час розроблення проектів нормативно-правових актів та імітація участі громадян в управлінні державними справами призвели до поширення протестних настроїв у суспільстві.

Експерти іншого міжнародного проекту «Громадянин і держава: розвиток партнерства для ефективного урядування в Україні», що фінансувався Європейським Союзом у аналітичному посібнику «Участь громадськості у процесі прийняття рішень на місцевому рівні» (2012 р.), визнаючи роль неурядових організацій і той факт, що ефективна участь громадян у прийнятті рішень відповідає європейським нормам, органи місцевої влади повинні діяти відповідно з наступними принципами:

1) Для забезпечення прийняття рішень та використання ресурсів органи місцевої влади мають затвердити цикл формування політики та планування, який визначає шляхи залучення громадян на всіх етапах політичного циклу та визначає відповідні механізми, які будуть використовуватися для забезпечення ефективного залучення громадян.

2) Органи місцевої влади повинні забезпечити прозорість процесів прийняття рішень шляхом:

- широкого розповсюдження інформації про заходи з тим, щоб громадяни могли брати в них участь;

- надання доступу до інформації, зокрема до відповідних документів з питань прийнятих політичних рішень та бюджетів;

- надання громадянам відгуків про результати прийнятих рішень;

- затвердження цієї системи у якості місцевого статуту.

3) Органи місцевої влади повинні забезпечити свою звітність перед громадянами шляхом:

- забезпечення прозорості процесу прийняття рішень;

- надання громадянам можливості відвідувати зустрічі, на яких вони могли б задати запитання та зробити запит на інформацію в депутатів та представників адміністрацій;

- надання громадянам можливості брати участь у процесі прийняття рішень;

- широке опублікування результатів процесу прийняття рішень;

- затвердження цієї системи в якості місцевого статуту.

Крім того, на думку експертів, неурядові організації повинні визнаватися органами місцевої влади як основні канали участі, через які можуть бути представлені інтереси громадян. Органи місцевої влади повинні визнавати, що неурядові організації є вільними та незалежними організаціями щодо своїх цілей, рішень та діяльності. Вони мають право діяти незалежно та підтримувати точку зору, яка відрізняється від позиції органів влади, з якими вони можуть співпрацювати по інших питаннях [12, с. 11-12].

Експерт проекту «Лабораторія законодавчих ініціатив» О. Чабаненко вважає, що відповідальність за ефективність системи місцевого самоврядування несуть не лише органи

управління, які утворюють відповідну систему, але і члени територіальної громади. За таких умов необхідною вимогою є забезпечення тісної взаємодії між владними інститутами на місцях та громадянами. Забезпечення ефективності такої взаємодії потребує наявності механізмів, які передбачають: зв'язок членів представницьких органів на місцях (депутатів місцевих рад) з громадою; прозорість функціонування органів місцевого самоврядування; відповідальність депутатів місцевих рад перед територіальною громадою; ефективність систем адміністрування місцевих коштів [12, с. 8].

Сьогодні очевидним є те, що вкрай необхідним є глибоке оновлення нормативно-правового і проектного забезпечення розвитку інформаційного суспільства. Доцільним є запровадження конвергентної моделі управління інформаційною сферою з визначенням єдиного державного органу з достатніми повноваженнями, в межах компетенції та відповідальності якого заходиться весь комплекс питань, пов'язаних з розвитком інформаційного суспільства в Україні [3, с. 65]. Низка вітчизняних дослідників зазначали, що в ситуації, яка склалася, таким органом доцільно визначити Міністерство інформаційної політики України (створене у грудні 2014 р.).

Також ми повинні звернути увагу на існування різночитань та не зовсім адекватного трактування в українському політичному просторі визначення «PR». Зокрема, С. Демченко зазначає, що для України «паблік рілейшинз» прийшли на заміну комуністичній агітації та пропаганді, тому дуже часто пропаганда, набуваючи сучасних форм, стала називати себе їх іменем. Навіть для не дуже досвідченої публіки є принципова різниця між нав'язуванням громадськості «єдиної правильної думки» і розбудови моделі ефективної суспільної комунікації, кінцевою метою якої є консенсус.

І. Слісаренко також зазначав, що «тоталітарні режими не потребують й урядового «паблік рілейшинз», оскільки правляча верхівка не вважає за потрібне роз'яснювати і популяризувати свої дії громадянам, а звітувати й поготів. Щодо суспільно-політичного устрою, то вже за авторитаризму (тобто правління певної замкнутої еліти, всередині якої постійно точиться боротьба за першість, еліти, яка, нехтуючи потреби громадян, приймає суспільно значущі рішення) у правлячих кіл з'являється потреба в популяризації своїх дій серед населення» [11]. Законодавчі основи щодо забезпечення виконання згаданої тези закладені у Законі України «Про порядок висвітлення діяльності органів державної влади та органів місцевого самоврядування в Україні засобами масової інформації», прийнятому в 1997 р., але, як показує практика, більшість положень якого до сьогодні не діє.

Незалежними експертами Міжнародного фонду «Відродження», організаційної координації Лабораторії законодавчих ініціатив та фінансового сприяння Pact, Inc., програми «Об'єднуємося заради реформ» (UNITER), в межах проекту «Модернізація України. Визначення пріоритетів реформ» стверджується, що головною метою реформування є забезпечення виконання Урядом основного завдання – формування державної політики. Застаріла та неефективна процедура «погодження» проектів урядових рішень має бути замінена сучасними інструментами міжміністерської координації, заснованими на електронному документообігу та публічному обговоренні на урядових комітетах. Важливо запровадити нові процедури формування державної політики, з якими повинен бути нерозривно пов'язаний бюджетний процес та з обов'язковими консультаціями з громадськістю. Органи виконавчої влади повинні здійснювати безперервний моніторинг реалізації державної політики. Основною метою моніторингу є оцінка ефективності рішень, в тому числі обсягу та способу використання бюджетних коштів, виділених на впровадження державних рішень [8, с. 12-13].

Керівник відділу політичного аналізу ІА «Контекст-медіа» доктор О. Валевський, здійснюючи дослідження причини невдач реалізації реформ в Україні, зауважує, що необхідно створити засади суспільного діалогу, який би дав змогу враховувати альтернативні позиції щодо запропонованих реформаторських проектів, що дасть змогу залучити представників різних соціальних верств і політичних сил до модернізації.

Ці думки є співзвучними з позицією А. Кохана, який найважливішою умовою існування демократії визначає публічність політики, тобто гласність і відкритість будь-якої політичної дії. Аналіз наукових досліджень та процесів практичного впровадження державних комунікацій дає

підстави для наступних рекомендацій щодо оптимізації комунікативної діяльності: створити єдиний державно-громадський центр для координації дій у процесі розроблення державної комунікативної політики; центри комунікацій влади і громадськості для налагодження партнерської співпраці з громадськістю; розробити програму підвищення рівня знань працівників органів державної влади щодо існуючих механізмів взаємодії з громадськістю та вміння їх застосовувати; створювати державні інститути, здатні забезпечувати відкритість, прозорість своєї діяльності, залучення громадян до процесів прийняття рішень; впровадити оцінювання ефективності послуг влади з точки зору задоволення потреб громадян; підвищувати активність інститутів громадянського суспільства; громадянської та політичної культури; активно впроваджувати у процесі взаємодії з громадськістю програми електронного врядування; враховувати досвід здійснення органами влади ефективних комунікацій країн з розвинутою демократією; запровадити системні звіти органів виконавчої влади перед громадськістю; сприяти налагодженню громадського контролю за діяльністю органів виконавчої влади та громадської експертизи; контролювати дотримання комунікативними підрозділами органів влади принципів системності, цілеспрямованості, цілісності, адресності, адекватності, планування та прогнозування, технологічної гнучкості, взаємної доповнюваності, достовірності, підконтрольності та публічності в роботі [6].

Посол з особливих доручень Міністерства закордонних справ України Дмитро Кулеба у 2015 р. визначив три головні проблеми сучасних державних комунікацій в Україні, а саме:

«Перша – це закритість відомств, які є власниками найбільш важливої та цікавої інформації.

Друга проблема, з якою стикаються наші державні комунікації, це – координація при якій кожен:

а) не боїться брати на себе відповідальність;

б) якщо щось і говорить, тобто відповідаючи за свій сегмент, але в рамках одного інформаційного нарративу».

Є. Романенко, дослідивши питання діалогічної взаємодії громадськості та органів державної влади розкрив специфіку та причини «діалогічного повороту» в державно-управлінській сфері, зміну методологічних принципів розуміння діалогу як стратегічної умови розвитку комунікативного та медійного суспільства, спробував охарактеризувати поняття діалогу з точки зору різних дослідницьких підходів, на підставі чого виокремлено поняття державно-громадського діалогу, наведено зміст діалогічної взаємодії та асиметрії у процесах розроблення публічної політики, розроблено параметри комунікативного конструкту, який має протистояти асиметрії та парадіалогічності у системі державного управління [10, с. 54].

Зазначимо, що положення, прийнятого Радою Європи 1 жовтня 2009 р. Кодексі кращих практик участі громадськості у процесі прийняття рішення, зазначають, що з метою сприяння встановленню конструктивних відносин, неурядові організації та органи державної влади різних рівнів повинні діяти за наступними загальними принципами: участь – довіра – підзвітність і прозорість [5, с. 5-6].

Тому, підсумовуючи викладене, можна припустити, що однією з основних проблем сучасних демократій є унеможливлення з низки стратегічних аспектів реальної участі громадян у процесах підготовки і прийняття рішень. Очевидно, що створення сприятливих передумов для забезпечення участі неурядових організацій та громадян в процесі прийняття рішень потребує реалізацію комплексу заходів, які включають: верховенство права, дотримання основних демократичних принципів, політичну волю, сприятливе законодавство, чіткі регламентні процедури та спільний простір для діалогу і співпраці.

Водночас, ми змушені констатувати, що, по-перше, в Україні понад два десятиріччя втрачено на створення досить широкої нормативно-правової бази, якою мала б врегульовуватися проблема комунікацій органів державної влади та громадськості, участі громадян у процесах формування і реалізації державної політики у різних сферах суспільного буття. Але насправді мова йде здебільшого про «інформування»!

По-друге, вітчизняне законодавство щодо державної комунікативної політики перебуває в недорозвинутому вигляді. Зокрема, незважаючи за затверджену в 2010 р. Кабінетом Міністрів

України Концепції Закону України «Про державну комунікативну політику» відповідний законопроект так і не було розроблено й досі не існує жодних законодавчих правил і підстав щодо реальної участі громадян в управлінні державними справами.

Отже, перспектива у подальшому дослідженні порушеної проблеми полягає у необхідності вишукування та створення для неурядових організацій, а також кожного громадянина не тільки можливостей щодо вільного доступу до інформації про діяльність влади, яка знаходиться у володінні державних органів, а й забезпечення реальних можливостей участі у процесах підготовки і прийняття органами влади управлінських рішень.

ДЖЕРЕЛА ТА ЛІТЕРАТУРА

1. Алмонд Г. Гражданская культура : политические установки и демократия в пяти странах / Г. Алмонд, С. Верба ; [пер. с англ. Е. Генделя]. – М. : Мысль, 2014. – 500 с.
2. Гнидюк Н. Посібник щодо проведення публічних консультацій / Н. Гнидюк, В. Горшкова, Н. Дніпренко та ін. – К. : Міжнародний центр перспективних досліджень, 2004. – 69 с.
3. Європейський досвід нормативно-проектного забезпечення розвитку інформаційного суспільства: висновки для України [аналітична доповідь] / Національний інститут стратегічних досліджень. – 2014. – Електронний ресурс. – Режим доступу : <http://www.niss.gov.ua/content/articles/files/Gnatyuk-59546.pdf>.
4. Інституційне забезпечення державної комунікативної політики: досвід країн Європи / аналіт. доп. – К. : НІСД, 2014. – С. 3–4, 34–39.
5. Кодекс кращих практик участі громадськості у процесі прийняття рішень / Рекомендації Ради Європи від 1 жовтня 2009 р. – Електронний ресурс. – Режим доступу : http://civic.kmu.gov.ua/consult_mvc_kmu/uploads/attach-580-1000661041.pdf.
6. Кохан А. Державна комунікативна політика – механізм ефективної діяльності інституту публічної влади в Україні. – http://www.nbu.gov.ua/old_jrn/e-journals/Dutp/2011_1/txts/Kohan.pdf.
7. Мак-Квейл Д. Теорія масової комунікації / Деніс Мак-Квейл ; [пер. з англ. О. Возьна, Г. Сташків]. – Львів : Літопис, 2010. – 538 с.
8. Модернізація України: визначення пріоритетів реформ / відп. редактори І. Коліушко, І. Бураковський, О. Сушко, Є. Захаров та Є. Бистрицький. – К. : Відродження, 2009. – 123 с.
9. Моска Г. История политических доктрин [монография] / Г. Моска ; [пер. с итал. Е. И. Темнов]. – М. : Издательство «Русайнс», 2015. – 260 с.
10. Романенко Є. Діалогічна взаємодія громадськості та органів державної влади у процесі формування державної політики / Є. Романенко // Актуальні проблеми державного управління. – 2014. – Вип. 2. – С. 50-54.
11. Слісаренко І. Паблік рилейшнз у системі комунікації та управління: [навч. посіб.] / І. Ю. Слісаренко. – К. : МАУП, 2001. – 104 с.
12. Участь громадськості у процесі прийняття рішень на місцевому рівні : посіб. – К. : Ленвіт, 2012. – 64 с.

REFERENCES

1. Almond G. Grazhdanskaya kultura : politicheskiye ustanovki i demokratiya v pyati stranakh / G. Almond, S. Verba ; [per. s angl. E. Gendelya]. – M. : Mysl. 2014. – 500 s.
2. Gnidyuk N. Posibnik shchodo provedennya publichnykh konsultatsiy / N. Gnidyuk, V. Gorshkova, N. Dniprenko ta in. – K. : Mizhnarodniy tsentr perspektivnykh doslidzhen, 2004. – 69 s.
3. Yevropeyskiy dosvid normativno-proyektного zabezpechennya rozvitku informatsiyного suspilstva: visnovki dlya Ukraini [analitichna dopovid] / Natsionalniy institut strategichnykh doslidzhen. – 2014. – Elektronniy resurs. – Rezhim dostupu : <http://www.niss.gov.ua/content/articles/files/Gnatyuk-59546.pdf>.
4. Institutsiyne zabezpechennya derzhavnoyi komunikativnoyi politiki: dosvid krayin Yevropi / analit. dop. – K. : NISD. 2014. – S. 3–4, 34–39.
5. Kodeks krashchikh praktik uchasti gromadskosti u protsesi priynyattya rishen / Rekomendatsi] Radu Yevropi vid 1 zhovtnya 2009 r. – Elektronniy resurs. – Rezhim dostupu : http://civic.kmu.gov.ua/consult_mvc_kmu/uploads/attach-580-1000661041.pdf.
6. Kokhan A. Derzhavna komunikativna politika – mekhanizm effektivnoi diyalnosti institutu publichnoi vlady v Ukraini. – http://www.nbu.gov.ua/old_jrn/e-journals/Dutp/2011_1/txts/Kohan.pdf.
7. Mak-Kveyl D. Teoriya masovoi komunikatsii / Denis Mak-Kveyl ; [per. z angl. O. Vozna, G. Stashkiv]. – Lviv : Litopis. 2010. – 538 s.
8. Modernizatsiya Ukrainu: viznachennya prioritetiv reform / vidp. redaktori I. Koliushko, I. Burakovskiy, O. Sushko, Ye. Zakharov ta Ye. Bistritskiy. – K. : Vidrozhennya, 2009. – 123 s.
9. Moska G. Istoriya politicheskikh doktrin [monografiya] / G. Moska ; [per. s ital. E. I. Temnov]. – M. : Izdatelstvo «Rusayns». 2015. – 260 s.

10. Romanenko Ye. Dialogichna vzaemodiya gromadskosti ta organiv derzhavnoi vladi u protsesi formuvannya derzhavnoi politiki / Ye. Romanenko // Aktualni problemi derzhavnogo upravlinnya. – 2014. – Vip. 2. – S. 50-54.
11. Slisarenko I. Pablik rileyshnz u sistemi komunikatsii ta upravlinnya: [navch. posib.] / I. Yu. Slisarenko. – К. : MAUP. 2001. – 104 s.
12. Uchast gromadskosti u protsesi priynyattya rishen na mistsevomu rivni : posib. – К. : Lenvit. 2012. – 64 s.

Бухтатый Александр

СТРАТЕГИЧЕСКИЕ ЗАДАЧИ ФОРМИРОВАНИЯ ГОСУДАРСТВЕННОЙ КОММУНИКАЦИОННОЙ ПОЛИТИКИ В УСЛОВИЯХ ЕВРОПЕЙСКОЙ ИНТЕГРАЦИИ

В статье исследуются вопросы демократического развития современного общества в аспектах становления, формирования и развития функции публичной коммуникации европейских стран. Определяется, что все процессы демократического управления неразрывно связаны с аспектами создания, поиска, накопления, хранения и распространения общественно значимой информации, а поэтому существует потребность в поиске четкой аргументации и логической доказательной базы в взаимосвязи между развитием демократии и функции публичных коммуникаций.

Ключевые слова: государственная коммуникационная политика, доступ к публичной информации, участие в управлении государственными делами.

Bukhtatyi Olexander

STRATEGIC CONCERNS OF FORMATION A MODERN STATE POLICY IN PUBLIC COMMUNICATIONS: ANALYSIS, PROBLEMS AND PROSPECTS

The article examines the views and positions of national researchers and scholars on strategic concerns of formation a state policy in public communications in Ukraine. It is defined that the processes of democratic governance are inextricably connected with the aspects of creation, retrieval, accumulation, storage and dissemination of public information, so there is a need for reform of fundamentals and approaches to strategic principles of the state policy.

Keywords: public communication, access to public information, participation in administration of state affairs.

Одержано 18.05.2017

УДК 316.77:[323.242(477)«2013/2014»

*Вакулич Володимир
(Переяслав-Хмельницький)*

ВПЛИВ МЕДІА НА РОЗВИТОК ПОЛІТИЧНИХ ПРОЦЕСІВ У СУСПІЛЬСТВІ (НА ПРИКЛАДІ УКРАЇНСЬКОЇ РЕВОЛЮЦІЇ ГІДНОСТІ 2013–2014 РОКІВ)

Стаття присвячена аналізу впливу соціальних комунікацій на революції XXI ст., зокрема й на хід подій, що призвели до Революції Гідності у кінці листопаду 2013 р. в Києві. На думку автора, без телебачення, мережі Інтернет, інших інформаційних засобів події тих днів не могли б мати революційного розвитку, не сформувалася б модель суспільства з новими підходами.

Ключові слова: Майдан, соціальні комунікації, революція.

Протягом останніх років з'явилося чимало публікацій про причини та хід Революції гідності. На думку Ф. Рудича, режим Януковича сконцентрував владні повноваження, політична опозиція маргіналізувала.

Україна в 2013 році посідала 144-те місце зі 177 країн світу за рівнем корупції в державному секторі [68]. Як стверджує О. Валевський, під впливом корупції відбувалася приватизація державних органів влади, їх розподіл між регіональними та сімейними кланами [15].

Політика Президента і Уряду призвела до деградації фінансової системи. Так, на кінець 2010 р. золотовалютні резерви НБУ становили \$ 33.3 млрд, а на кінець 2013 р. – 18.8 млрд.

Україна підписала принизливі Харківські угоди, згідно яких термін перебування Чорноморського флоту Російської Федерації у Севастополі було подовжено до 2042 р. з автоматичним продовженням на 5 років.